

Rok 1907.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVI. — Wydana i rozesłana dnia 1. marca 1907.

Treść: (M 49 i 50.) 49. Ustawa, dotycząca ulg w opłatach w razie konwersji wierzytelności pieniężnych. — 50. Rozporządzenie celem wykonania ustawy z dnia 22. lutego 1907, dotyczącej ulg w opłatach w razie konwersji wierzytelności pieniężnych.

49.

Ustawa z dnia 22. lutego 1907,

dotycząca ulg w opłatach w razie konwersji wierzytelności pieniężnych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Od dokumentów, któremi co do poświadczonego już dokumentem długu pieniężnego, zmienia się tylko wysokość odsetek albo termin spłaty, lub też przelicza się tylko kwotę dłużną na inną walutę, składać należy, jeżeli dotycząca pierwotna umowa poddana była ustawowej opłacie według skali a podług skali II. mniejsza opłata nie przypada, stałą opłatę po 1 K od każdego arkusza.

Postanowienie to stosuje się w szczególności także do tych dokumentów, na podstawie których, w celu zniesienia stopy procentowej w myśl § 1 ustawy o konwersji hipotekowanych pretensji zakładów uprawnionych do wydawania listów zastawnych tudzież o hipotecznym wpisie nowego prawa zastawu z pierwszeństwem przysługującym ciężącemu już prawu zastawu, wydaje się listy zastawne niższy procent niosące.

Jeżeli w dokumentach powyżej wzmiankowanych zarazem i kwota długu zostaje podwyższona, natenczas, pod względem różnicy, uważać je należy za dokumenty dotyczące się nowej pożyczki.

§ 2.

Jeżeli dłużnik hipoteczny, celem przemiany istniejących długów hipotecznych, zaciąga pożyczki w publicznych instytucjach kredytowych, licząc tu także regulaminowo urządzone kasy oszczędności, zakłady ubezpieczenia, zarejestrowane stowarzyszenia kredytowe i zaliczkowe i zbiorowe kasy sieroce, to od wystawionych z tego powodu dokumentów extabulacyjnych i dłużnych pobierać należy, o ile według skali II. mniejsza opłata nie przypada, tylko stałą opłatę po 1 K od każdego arkusza, zaś od wpisu hipotecznego nie należy pobierać żadnej opłaty, jeżeli:

1. z dokumentu dłużnego wynika, że albo
 - a) stopa procentowa zostaje na cały czas trwania pożyczki niższa a zniesienie wynosi co najmniej $\frac{1}{4}$ od sta, albo że
 - b) wierzytelność nie umarzająca się lub mogąca być przez wierzyciela wypowiedziana, zostaje, bez podwyższenia przytem stopy procentowej, przemienioną na wierzytelność w ratach amortyzacyjnych spłacalną i wypowiedzeniu ze strony wierzyciela nie podlegającą; dalej
2. w dokumencie dłużnym wyraźnie będzie zastrzeżone, że termin do umorzenia nowej pożyczki — nie naruszając postanowień pierwszego ustępu §u 5 — nie ma wynosić mniej, jak 6 lat; w końcu
3. z osnowy dokumentu dłużnego albo też z oświadczenia, przez dłużnika hipotecznego przed wykreśleniem prawa zastawu dla dawniejszej wierzytelności zeznanego, jego uwierzytelnionym podpisem zaopatrzonego i w zakładzie, obejmującym

konwersję, złożyć się mającego, wynika, że nowa pożyczka jest przeznaczoną albo użytą już została na umorzenie dawniejszej wierzytelności.

§ 3.

Celem stwierdzenia, czy wymagane w §ie 2, l. 1, lit. a) zniżenie stopy procentowej nastąpiło, względnie czy niedopuszczalne po myśli §u 2, l. 1, lit. b) podwyższenie tej stopy nie zaszło, porównać należy hipoteczną wciągniętą stopę procentową dawniejszej wierzytelności z przeznaczoną, według dokumentu dłużnego, do hipotecznego wpisu stopą procentową wierzytelności nowej. W odniesieniu jednak do nowej wierzytelności, jeżeli hipoteczna stopa procentowa jest niższą, jak według umowy uiszczać się mające oprocentowanie, jest to ostatnie miarodajnem.

Jeżeli co do dawniejszej lub co do nowej wierzytelności hipotecznej nie oznaczono stopy procentowej w wymiarze stałym, lecz w wymiarze najniższym i wymiarze najwyższym, natenczas dla stwierdzenia zniżenia lub podwyższenia stopy procentowej, ma ten ostatni wymiar służyć za podstawę.

Przy porównywaniu stopy procentowej obu wierzytelności jako też przy roztrząsaniu pytania, czy dawniejsza wierzytelność przynosi odsetki lub nie, nie bierze się w rachubę uiszczać się ewentualnie mających odsetek zwłoki. Dodatki na koszt zarządu i inne oprócz odsetek umówione, stale się powtarzające świadczenia, należy doliczyć do odsetek.

§ 4.

Dobrodrojeństwa §§ów 2 i 3 znajdują, przy odpowiednim zejściu się warunków podanych w §ie 2, l. 1 i 2, zastosowanie także do konwersji, skuteczniejszych za pomocą przelewu istniejących długów hipotecznych na wzmiankowane w §ie 2 zakłady.

§ 5.

Zastrzeżenia poczynione co do ściągnięcia wierzytelności dłużnej w takim razie, gdyby dłużnik hipoteczny nie wypełnił zobowiązań kontraktowych, nie stoją na przeszkodzie przyznaniu ulg, wzmiankowanych w §§ach 2 i 4. To samo odnosi się także do takich zastrzeżeń co do wypowiedzenia i zwrotu wierzytelności, które poczynione będą przez regulaminowo urządzone kasy oszczędności, zakłady ubezpieczenia, zbiorowe kasy sieroce i zakłady hipoteczne wskutek przepisów ich statutów lub też na podstawie obowiązujących te zakłady, przez rząd zatwierdzonych i ogłoszonych przepisów regulaminowych i organizacyjnych.

Zastrzeżenia wspomnianego w poprzednim ustępie rodzaju nie wykluczają także i przy dawniejszej wierzytelności przyniotu niewypowiadalności po myśli §u 2, l. 1, lit. b).

§ 6.

Jeżeli kwota długu, konwersji poddanego, która według deklaracji ekstabulacyjnej ma być wykreślona, jest większą od nowej pożyczki, albo jeżeli nowa pożyczka przewyższa dług poddany konwersji, natenczas do pierwszego arkusza deklaracji ekstabulacyjnej lub dokumentu dłużnego, oprócz przepisanej w §ie 2 stałej opłaty w kwocie 1 K, złożyć należy od nadwyżki opłatę według skali II.

Za wpis nowej pożyczki złożyć należy od nadwyżki, jeżeli ogólna kwota przenosi 200 K, opłatę przepisaną w pozycyi taryfowej 45, B, a) ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 7.

Umowy co do pożyczki, korzystającej z ulg podanych w §§ach 2 do 6, nieodpowiadające zastrzeżonym tamże warunkom dla uzyskania tych ulg, pozbawiają prawa do tych ulg. W razie późniejszego podwyższenia stopy procentowej, pozbawienie to następuje bez względu na to, czy podwyższenie stopy procentowej uwidoczniło w księdze gruntowej lub nie.

Strony zawierające taką umowę, opłacie stemplowej według ogólnych przepisów ustawy o opłatach podlegającą, obowiązane są niepodzielnie, złożyć bezpośrednio przypadającą według skali opłatę i wpisowe, od których były po myśli §§ów 2 i 4 uwolnione.

Strony te powinny w ciągu dni ośmiu od zawarcia umowy uwiadomić o zmienionych warunkach pożyczki władzę skarbową, właściwą do wymierzenia opłaty.

Gdyby temu obowiązкови doniesienia zadość nie uczyniono, natenczas bez wytaczania postępowania karnego, ściągnąć należy na podstawie wyводу stwierdzającego przekroczenie, niepodzielnie od osób do złożenia opłaty obowiązanych, przypadające według skali opłaty w trzykrotnej, wpisowe zaś w dwukrotnej kwocie.

§ 8.

Jeżeli wierzytelność hipoteczna, skonwertowana przez zaciągnięcie nowej pożyczki, nie będzie w przeciągu roku po wystawieniu nowego dokumentu dłużnego hipotecznie wykreślona, natenczas znajdują analogiczne zastosowanie postanowienia §u 7, ustęp 2 do 4, a wierzyciele i dłużnicy, którzy korzystali dla nowej pożyczki z ulg §u 2, obowiązani są niepodzielnie, o zaniechaniu wykreślenia w ciągu dni ośmiu po upływie tego jednorocznego terminu władzy skarbowej donieść i opłaty dodatkowo uiszczyć.

§ 9.

Zakłady oznaczone w §ie 2, prowadzić mają co do przeprowadzonych przez nie konwersyi długów hipotecznych zapiski (dzienniki), do których wciągać należy czynności dotyczące konwersyi, dla których korzystano z ulg w opłatach, przewidzianych w §§ach 2 i 4. Te zapiski, co do których treści i sposobu prowadzenia bliższe postanowienia w drodze rozporządzenia wydane zostaną, zawierać muszą wszelkie istotne dane, z którychby stwierdzić można istnienie warunków, ustawowo dla ulg w opłatach przepisanych.

Rzeczono zakłady są dalej obowiązane, w oznaczonych, stale się powtarzających, w drodze rozporządzenia ustalić się mających terminach, przedkładać władzy skarbowej sumaryczne wykazy przeprowadzonych przez nie konwersyi rodzaju wspomnianego w ustępie pierwszym.

Władza skarbowa ma prawo, w wzmiankowanych w § 2 zakładach przedsiębrać rewizye, celem wglądu przez swoje organa w wspomniane w ustępie pierwszym zapiski, tudzież celem zbadania ich prawdziwości i dokładności przez porównanie z oryginalnymi, przez zakłady przedłożyć się mającymi dokumentami.

Niedotrzymanie lub nienależyte wypełnienie zobowiązań, oznaczonych w poprzednich ustępach, karane być może — niezależnie od skutków prawnych §§ów 79 i 80 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 — grzywnami porządkowymi od 5 K do 500 K.

W razie nieuprawnionego korzystania z ulg wspomnianych w §§ach 2 i 4, odpowiada zakład przeprowadzający konwersyę za wszystkie, wskutek tego dla skarbu państwa w opłatach wynikłe straty także i wtedy, gdyby nawet według ogólnych przepisów o opłatach obowiązek uiszczenia dotyczących opłat na nim nie ciążył.

§ 10.

Jeżeli konwersya wierzytelności hipotecznej przeprowadzoną zostaje przez zakład, mający swoją siedzibę po za obszarem, w którym niniejsza ustawa obowiązuje, natenczas o ulgi z §§ów 2 i 4 tej ustawy, upraszać ma konwertujący zakład lub dłużnik, przedkładając zarazem potrzebne dokumenty, najpóźniej w ciągu dni 30 po wygotowaniu dokumentu dłużnego lub cesyjnego, u kierującej władzy skarbowej pierwszej instancji bezpośrednio lub przez urząd podatkowy.

W takich wypadkach, o ile konwersya nie następuje przez przelew (§ 4), zależy przyznanie

ulg w opłatach od dowodu wykreślenia skonwertowanego długu.

Zakłady rodzaju wspomnianego w ustępie pierwszym, nie podlegają przepisom §u 9; postanowienia §u 8 nie stosują się do konwersyi, przeprowadzonych przez te zakłady.

§ 11.

Wyciągi z ksiąg publicznych i odpisy dokumentów, dołączyć się mające celem stwierdzenia warunków wymaganych do przyznania ulg w opłatach, wolne są od opłat, o ile służą tylko do wzmiankowanego celu.

Do podań i rekursów, w tymże celu podawanych, stosują się postanowienia pozycyi taryfowej 44 *lit. q*), ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 12.

Wyłudzenie ulg niniejszą ustawą przyznanych bądź przez mylne podania w dokumentach, tyjących się długu, wykreślenia i przelewu, w dziennikach (§ 9) i we wszystkich innych w tej ustawie wspomnianych dokumentach i wykazach, bądź też przez umowy pozorne, karane będzie jako ciężkie przekroczenie dochodowo-skarbowe w miarę postanowień §u 85 ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50.

§ 13.

Ustawa niniejsza, przez którą uchylone zostają ustawy z dnia 9. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 30, z dnia 26. grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 209, i z dnia 27. grudnia 1899, Dz. u. p. Nr. 262, nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia i znajdzie zastosowanie we wszystkich wypadkach, w których dokumenta, dotyczące długu lub przelewu po tym czasie będą wygotowane.

§ 14.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Ministrowi skarbu.

We Wiedniu, dnia 22. lutego 1907.

Franciszek Józef wkr.

Beck wkr.

Korytowski wkr.

50.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem sprawiedliwości z dnia 25. lutego 1907,**

celem wykonania ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, dotyczącej ulg w opłatach w razie konwersyi wierzytelności pieniężnych.

Celem wykonania ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, dotyczącej ulg w opłatach w razie konwersyi wierzytelności pieniężnych, rozporządza się co następuje:

§ 1.

Przyznanie ulgi, wspomnianej w § 1 ustawy, zależy od wymogu, aby od pierwotnego dokumentu, dotyczącego długu pieniężnego, opłata według skali w wymiarze ustawowym została uiszczoną i dlatego o tyle nie znajduje zastosowania, o ile, czy to na podstawie szczegółowego postanowienia ustawy, czy też wskutek nieprzestrzegania przepisów ustawowych, od dotyczącego dokumentu opłata według skali nie była wcale albo nie w należytych wymiarze uiszczoną.

§ 2.

Jeżeli jakaś wierzytelność przemienioną zostaje na wierzytelność opiewającą na inną walutę, natenczas celem stwierdzenia rozciągłości ulg, przewidzianych w §§ach 1, 2 i 4 ustawy, przeliczenie kwoty dłużnej nastąpić ma na walutę koronową (rozporządzenie ministerjalne z dnia 10. grudnia 1901, Dz. u. p. Nr. 208) i ulgi te nie będą przyznane, jeżeli według wyniku tego przeliczenia kwota nowej wierzytelności przewyższa kwotę wierzytelności pierwotnej (§ 1. ustęp 3. i § 6 ustawy).

§ 3.

Pod publicznymi instytucjami kredytowymi w rozumieniu §u 2 ustawy rozumieć należy (łącznie z urzędami według regulaminu dla kas oszczędności z dnia 27. września 1844, Zb. u. pr. Nr. 123, kasami oszczędności, zakładami ubezpieczenia, zarejestrowanymi stowarzyszeniami kredytowymi i zaliczkowymi i zbiorowemi kasami sierocemi) wszystkie pod nadzorem publicznym zostające zakłady, które uprawiają w sposób zarobkowy czynności kredytowe.

Samoistne instytucje pensyjne, które po myśli regulaminu dotyczącego ubezpieczenia, na podstawie techniki ubezpieczenia są urządzone i przez władzę zatwierdzone, zalicza się, o ile chodzi o zastosowanie ustawy, do zakładów ubezpieczenia.

§ 4.

Jeżeli w przypadkach §§ów 2 i 4 ustawy, jako konwertujący wierzyciel występuje jedna z wspomnianych w §ie 3 tego rozporządzenia publicznych instytucji kredytowych, która ma swoją siedzibę na obszarze królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, to dla uzyskania ulg nie potrzeba udawania się do władzy skarbowej.

To samo dotyczy także takich konwersyi, które przedsiębrane będą samoistnie przez znajdującą się na obszarze, w którym ustawa obowiązuje i w rejestrze handlowym lub w rejestrze spółek zapisaną filię publicznej instytucji kredytowej (§ 3 tego rozporządzenia), mającej swą siedzibę w krajach Korony węgierskiej, w Bosnii i Hercegowinie albo zagranicą.

§ 5.

Z wierzytelnościami, dla których z tej przyczyny, iż księgi publiczne nie istniały, nabyte zostało prawo zastawu na nieruchomości przez opisanie zastawnicze, postępować należy tak samo, jak z długami hipotecznymi.

§ 6.

Jeżeli termin do umorzenia zaciągniętej w celach konwersyjnych albo przełanej (cedowanej) pożyczki oznaczony jest po myśli §a 2. 1. 2, względnie §u 4 ustawy, co najmniej na lat sześć, zarazem jednak ugodzono się na spłatę pożyczki w ratach, to okoliczność, że pewna część spłat ratowych nastąpić ma w ciągu sześcioletniego okresu trwania interesu, nie stoi na przeszkodzie przyznaniu ulg w opłatach.

Uskuteczniiona w przeciągu sześcioletniego terminu spłata nowej wierzytelności, nie powoduje, o ile nie zachodzi przypadek w §ie 7 ustawy wzmiarkowany, utraty ulg w opłatach.

§ 7.

Tytuł prawny, z którego wierzytelność mająca być skonwertowaną powstała, jest o ile chodzi o zastosowanie ulg w opłatach §§ów 1, 2 i 4 ustawy, bez znaczenia.

§ 8.

Zastrzeżenia, umówione co do zwrotu wierzytelności w razie niewypelnienia przez dłużnika hipotecznego zobowiązań kontraktowych, nie stoją na przeszkodzie ulgom §§ów 2 i 4 ustawy także i w tym razie, jeżeli przeprowadzająca konwersję instytucja kredytowa nie należy do zakładów wzmiarkowanych w §ie 5. ustępie 1. ustawy, albo jeżeli zastrzeżenia te nakazane są wyraźnie w statutach lub przepisach

regulaminowych albo organizacyjnych instytucji kredytowej, przeprowadzającej konwersję.

Za zakłady hipoteczne w rozumieniu §u 5 ustawy uważać należy te instytucje rodzaju oznaczonego w § 3 tego rozporządzenia, które według ich statutów albo według innych je obowiązujących, przez władzę zatwierdzonych i ogłoszonych przepisów regulaminowych lub organizacyjnych, uprawnione są do uprawiania czynności hipotecznych. Dlatego, o ile chodzi o wspomniane w §ie 5 ustawy zastrzeżenia, dotyczące wypowiedziania i zwrotu wierzytelności, należy za zakłady hipoteczne uważać w szczególności także utworzone po myśli ustaw z dnia 30. czerwca 1896, Dz. u. i rozp. kr. dla Czech Nr. 56, z dnia 26. kwietnia 1900, Dz. u. i rozp. kr. dla Czech Nr. 32, dalej z dnia 23. marca 1873, Dz. u. i rozp. kr. dla Moraw Nr. 31, i z dnia 15. marca 1888, Dz. u. i rozp. kr. dla Moraw Nr. 57, powiatowe rolnicze kasy zaliczkowe i kasy zaliczkowe funduszu podatkowego.

§ 9.

Jeżeli kwota kaucyi, w umowie o konwersję na zabezpieczenie należności pobocznych zawarowanej, przewyższa kwotę kaucyi, zawarowanej na należności poboczne wierzytelności pierwotnej, to od nadwyżki złożyć należy takie opłaty, jakie przypadają według ogólnych przepisów ustaw o opłatach.

§ 10.

Dokumenty, dotyczące wykreślenia, długu i przelewu od których należytość stempłowa po myśli §§ów 2 i 4 ustawy niszczonej ma być tylko w oznaczonym tamże stałym wymiarze, zaopatrzyć mają strony na pierwszej stronie uwagą wskazującą roszczenie do ulg w opłatach (n. p. „ulga w opłatach w sprawach konwersyi“ lub t. p.).

Jeżeli na podstawie dokumentu, zaopatrzonego taką uwagą, wniesioną zostanie prośba o hipoteczne przeprowadzenie konwersyi, albo jeżeli w dotyczącym podaniu hipotecznem nadmieniono się o roszczeniu do ulg w opłatach, natenczas mają sądy, względnie istniejące w Dalmacji urzędy hipoteczne, z powodu braków stempłowych tylko wtenczas i o tyle podnosić zarzuty, o ile nie zastosowano się do zawartego w §§ach 2 i 4 ustawy przepisu o niszczeniu stałej opłaty po 1 K od każdego arkusza dokumentu.

Jeżeli zachodzą oznaczone w poprzedzającym ustępie warunki, mają sądy w przypadkach §u 6. C, lit. b ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, zaniechać podnoszenia zarzutu z powodu

niedostarczenia stempli do hipotecznego wpisania prawa zastawu na rzecz nowej wierzytelności.

§ 11.

Zakłady i filie oznaczone w §ie 4 tego rozporządzenia, o ile trudnią się uprawianiem czynności konwersyjnych wraz z roszczeniem do ustawowych ulg w opłatach, prowadzić mają po myśli §u 9, ustępu 1, ustawy, zgadzający się dokładnie z prowadzonymi dla własnych celów zapiskami, dziennik według dołączonego wzoru A, który przeprowadzającym rewizję organom władzy skarbowej na ich każdorazowe żądanie ma być okazany (§ 13 tego rozporządzenia).

Wzór A.

Do dzienników tych, które instytucje kredytowe muszą co najmniej przez pięć lat przechowywać, wciągać należy wszystkie, przez zakład przeprowadzone czynności konwersyjne wspomnianego poprzednio rodzaju; przy prowadzeniu dzienników stosować się należy do dołączonych do wzoru A wskazówek co do wypełniania formularza.

Konwersye, przeprowadzone samoistnie wraz z roszczeniem do ulg w opłatach, przez znajdującą się w kraju filię tutejszokrajowej publicznej instytucji kredytowej, wciągać należy przy zachowaniu zawartych w poprzedzających ustępach przepisów, do dziennika przez tę filię prowadzić się mającego; natomiast nie mają być one wciągane do dziennika, prowadzonego ewentualnie przez zakład główny.

§ 12.

Do wygotowania przewidzianych w §ie 9, ustępie 2, ustawy wykazów sumarycznych, które przedkładane być mają przez zakłady i filie, oznaczone w §ie 4 tego rozporządzenia, używać należy dołączonego wzoru B, przestrzegając przytem dołączonych doń wskazówek co do wypełniania formularza.

Wzór B.

Wykazy te, w których podać należy ogólną ilość przeprowadzonych w dotyczącym okresie czynności konwersyjnych z roszczeniem do ulg w opłatach, tudzież ogólną sumę skonwertowanego w ten sposób kapitału dłużnego — i to odrębnie co do konwersyi z co najmniej $\frac{1}{4}$ procentowem obniżeniem stopy odsetkowej, odrębnie zaś co do wszystkich innych konwersyi — obejmować mają co sześciomiesięczny przeciąg czasu (od 1. stycznia do 30. czerwca i od 1. lipca do 31. grudnia każdego roku) i mają być w przeciągu co najwyżej 14 dni po upływie każdego półroczu w wolnem od stempli podaniu (§ 11 ustawy) przedkładane tej kierującej władzy skarbowej I. instancji (oddziału należnościowy Dyrekcyi okręgu skarbowego; urząd wymiaru należności), w której okręgu urzędowym przeprowadzający konwersję zakład ma swoją siedzibę.

Pierwszy po wejściu w życie tego rozporządzenia przedłożyć się mający wykaz sumaryczny tego rodzaju zamknąć należy z dniem 30. czerwca 1907.

Obowiązek przedkładania wykazów sumarycznych ciąży także na znajdujących się w kraju filiach tutejszo-krajowych publicznych instytucji kredytowych, o ile te filie samoistnie czynności konwersyjne uprawiają; natomiast nie należy w takich wypadkach wciągać przez filie samoistnie przeprowadzonych czynności konwersyjnych do wykazu, mającego się ewentualnie przez zakład główny przedkładać.

§ 13.

Zakłady i filie, oznaczone w § 4 tego rozporządzenia, obowiązane są w myśl §u 9, ustępu 3, ustawy, przy przedsięwziętych przez władzę skarbową rewizjach, tak dzienniki (§ 11 tego rozporządzenia, jak też znajdujące się u nich, do badania prawdziwości i dokładności ich zapisków służyć mogące dokumenty i wszelkie inne dowody w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie, organom władzy skarbowej przedłożyć.

W szczególności musi się okazać przy tej sposobności przeprowadzającemu rewizję organowi skarbowemu na jego żądanie dokument dłużny dotyczący nowej pożyczki lub dokument przelewu, statuty i inne przepisy regulaminowe i organizacyjne zakładu przeprowadzającego konwersję, ewentualną odrębną deklarację dłużnika hipotecznego co do celu przeznaczenia nowej pożyczki (§ 2, l. 3 ustawy), rezolucję sądową dotyczącą zezwolenia na hipoteczny wpis prawa zastawu dla nowej wierzytelności, wyciąg z ksiąg gruntowych dla obciążonej zastawem realności (przy hipotekach zbiorowych dla głównego wykazu), odnośne, dla własnych celów zakładu, przeprowadzającego konwersję, sporządzone zapiski i t. p.

Przy rewizjach dokonywanych w zbiorowych kasach sierocych, jest rzeczą organu skarbowego, przeprowadzającego rewizję, dokumenty i inne dowody, potrzebne do sprawdzenia zapisków w dziennikach, o ile się one znajdują w c. k. urzędzie podatkowym (urzędzie depozytowym sądu cywilnego), jako sierocym w tymże urzędzie przegladnąć.

§ 14.

Jeżeli konwersję wierzytelności hipotecznej przeprowadza zakład, mający swą siedzibę poza obowiązującym obszarem ustawy (w krajach Korony węgierskiej, w Bosnii i Hercegowinie albo zagranicą), to, nienaruszając postanowienia §u 4, ustępu 2, tego rozporządzenia, o przyznanie ulgi §§ów 2 i 4 ustawy prosić ma przeprowadzający konwersję zakład albo dłużnik. Podania wnosić należy

w przeciągu najpóźniej trzydziestu dni po wygotowaniu dokumentu dłużnego lub dokumentu przelewu, przedkładając z reguły tak te dokumenty w pierwopisie lub uwierzytelnionym odpisie, jak i inne potrzebne załączniki, do kierującej władzy skarbowej I. instancji (oddział należnościowy Dyrekcji okręgu skarbowego; urząd wymiaru należności) i to albo bezpośrednio albo przez urząd podatkowy okręgu, w którym zabezpieczona hipotecznie realność, zaś przy hipotekach zbiorowych, w którym główny wykaz się znajduje.

Przyznanie ulgi w takich wypadkach zależy, o ile konwersja nie nastąpiła przez przelew, od wykazania, że dług skonwertowany został wykreślony. Jeżeli dowodu takiego nie przedłożono równocześnie z podaniem o ulgi w opłatach, to ulgi przyznać należy tylko pod warunkiem, że wspomniany dowód dostarczony zostanie w przeciągu odpowiedniego, przez kierującą władzę skarbową I. instancji oznaczyć się mającego terminu.

Termin ten może krajowa władza skarbową przedłużyć. Jeżeli w przeciągu przyznanego, względnie przedłużonego terminu, nie przedłożono dowodu na uskutecznione wykreślenie, natenczas należy przyznane ulgi w opłatach odwołać i ustawową opłatę wymierzyć.

§ 15.

Do zakładów oznaczonych w § 14 i do przedsięwziętych przez nie konwersji nie mają zastosowania postanowienia §§ów 8 i 9 ustawy, tudzież §§ów 4 i 10, ustęp 1, dalej §§ów 11 do 13 tego rozporządzenia.

Przewidziane w § 10, ustępach 2 i 3, tego rozporządzenia ewentualne zaniechanie podnoszenia zarzutu z powodu braków stemplowych, zależy w przypadkach §u 14 od warunku, aby przy wniesieniu prośby o hipoteczne przeprowadzenie konwersji dostarczono dowodu przez poświadczenie na rubrum albo przez dodane do oryginalnego dokumentu urzędowe potwierdzenie, że prośba o przyznanie ulg w opłatach została już do władzy skarbowej wniesioną.

§ 16.

Orzekanie co do próśb o ulgi w opłatach należy w przypadkach §u 14 do kierującej władzy skarbowej I. instancji (oddział należnościowy Dyrekcji okręgu skarbowego; urząd wymiaru należności).

Kto uważa się za pokrzywdzonego orzeczeniem I. instancji, może wnieść rekurs, stosując się przytem do przepisów ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

Rezolucję, którą władza skarbową przyznaje ulgi w opłatach, zanotować należy na pierwszym arkuszu dotyczących dokumentów.

§ 17.

Prośby hipoteczne i wszelkie inne podania sądowe, wnoszone z powodu konwersji długów hipotecznych, podlegają opłacie stemplowej według przepisów ogólnych.

§ 18.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem jego ogłoszenia, równocześnie

z ustawą z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, i stosować się ma do wszystkich wypadków, w których dokument dłużny, dotyczący nowej pożyczki, względnie dokument przelewu, wygotowany został po dniu ogłoszenia.

Z tym samym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów sprawiedliwości i skarbu z dnia 17. marca 1889, Dz. u. p. Nr. 31.

Klein wlr.

Korytowski wlr.

Arkusz okładowy.

Wzór A.

Zakład przeprowadzający konwersję

Dziennik

przeprowadzonych w miesiącu roku . . konwersji wierzytelności
hipotecznych, przy których podniesiono roszczenie do ulg w opłatach, przyznanych
w §§ach 2 i 4 ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49.

Wymówione przy tych konwersjach przez przeprowadzający konwersję zakład hipoteczny
(§ 8, ust. 2, rozporządzenia) zastrzeżenia wypowiedzenia i zwrotu wierzytelności
rodzaju w § 5 ustawy wzmiankowanego
.

Wskazówki do wypełniania formularza.

1. Postanowienia ogólne.

Karty wkładowe przeznaczone są do wpisania z osobna każdego wypadku konwersji, w którym podniesiono roszczenia do ulg §§ów 2 albo 4 ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49; przytem zbiorową konwersję kilku wierzytelności hipotecznych, uskutecznioną przez zaciągnięcie jednej nowej pożyczki hipotecznej, uważa się za jedną konwersję.

Te karty wkładowe należy opatrzyć liczbami bieżącymi w porządku arytmetycznym w ten sposób, by z każdym rokiem kalendarzowym rozpoczynało się nowe, od 1 zaczynające się liczenie.

Karty wkładowe, odnoszące się do każdego miesiąca kalendarzowego, należy po uporządkowaniu ich według liczb bieżących, włożyć do dotyczącego arkusza okładowego. Przy konwersjach dokonywanych przez zbiorowe kasy sieroce, mogą być karty wkładowe, zamiast co miesiąca, dopiero za każdy półroczny okres czasu (od 1. stycznia do 30. czerwca i od 1. lipca do 31. grudnia) do jednego arkusza okładowego wkładane.

Miesiąc kalendarzowy, na który pewna oznaczona czynność konwersyjna przypada, oznacza się według dnia wystawienia dokumentu dłużnego na nową pożyczkę, względnie według dnia wystawienia dokumentu przelewu.

2. Arkusz okładowy.

W nagłówku podać należy nazwę i siedzibę zakładu przeprowadzającego konwersję.

Rubrykę przeznaczoną na podanie zastrzeżeń co do wypowiedzenia i zwrotu przy nowej wierzytelności, należy tylko w tym razie wypełnić, jeżeli przeprowadzająca konwersję instytucja jest zakładem hipotecznym (§ 5 ustawy i § 8, ustęp 2, rozporządzenia wykonawczego) albo zakładem ubezpieczenia. Przy wypełnianiu tej rubryki wystarcza zacytować paragrafy, artykuły i t. p., dotyczące tych postanowień statutów albo też obowiązujących zakład, przez władzę zatwierdzonych i ogłoszonych przepisów regulaminowych lub organizacyjnych, na których wymówione zastrzeżenia się opierają. Zastrzeżenia spłaty, o których mowa w §ie 8, ustępie 1, rozporządzenia wykonawczego nie mają być do tej rubryki wciągane.

3. Karty wkładowe.

Do kolumny prostopadłej A wciągnąć należy daty rubryk I do XII, dotyczące dawniejszej wierzytelności, do kolumny prostopadłej B daty, dotyczące wierzytelności nowej.

Jeżeli w razie konwersji zajdzie co najmniej $\frac{1}{4}$ procentowe obniżenie stopy odsetkowej (§ 2, l. 1, *lit. a*) ustawy, natenczas wystarczy wypełnić rubryki I do VIII. Tylko w innych wypadkach konwersji (§ 2, l. 1, *lit. b* ustawy) należy oprócz rubryk I do VIII, wypełnić także rubryki IX do XII.

Przy zbiorowej konwersji kilku dawniejszych wierzytelności przez jedną nową wierzytelność, należy we wszystkich rubrykach podać daty odrębnie dla każdej dawniejszej wierzytelności. W tym celu otrzymuje każda dawniejsza wierzytelność w rubryce I numer bieżący w cyfrach arabskich, na który się w następnych rubrykach II, III, potem IX do XII powołać należy.

W rubryce I należy tak co do dawniejszej, jak i co do nowej wierzytelności podać pod a) kwotę wierzytelności, pod b) kwotę hipotecznie zabezpieczonej, względnie (przy wierzytelności nowej) do hipotecznego wpisu przeznaczanej kaucyi na zabezpieczenie należności pobocznych.

Przy wypełnianiu rubryki II (wysokość stopy odsetkowej i innych stale się powtarzających świadczeń przy dawniejszej i przy nowej wierzytelności) zwrócić należy uwagę na postanowienia §u 3 ustawy. Co do dawniejszej wierzytelności podać należy stopę odsetkową hipotecznie zabezpieczoną, co do nowej wierzytelności — pomijając przewidziany w §ie 3, ustępie 1, zdaniu ostatnim, wyjątkowy wypadek, w którym uwidocznic należy oprocentowanie według kontraktu uiszczac się mające — stopę odsetkową, według dokumentu dłużnego lub dokumentu przelewu do hipotecznego wpisu przeznaczoną; jeżeli pod względem stopy odsetkowej ułożono się tylko co do jej najniższego i najwyższego wymiaru, natenczas we wszystkich wypadkach ten ostatni wymiar się podaje. Dodatki na koszt zarządu i inne oprócz odsetek wymienione, stale się powtarzające, świadczenia dłużnika należy odrębnie wykazać.

Rubryka III jest przeznaczona do hipotecznego oznaczenia realności (gmina katastralna, liczba wykazu hipotecznego), obciążonej hipotecznie na rzecz wierzytelności dawniejszej; przy hipotekach zbiorowych wystarcza podać oznaczenie hipoteczne dla wykazu głównego z dodaniem słowa „wykaz główny“. Jeżeli obciążona realność znajduje się w kraju, w którym ksiąg gruntowych jeszcze nie ma, natenczas dla bliższego oznaczenia realności, powołać się należy na wpis w księdze wpisów dla uwidocznienia praw rzeczowych lub w księdze hipotecznej.

Rubryki IV do VIII odnoszą się wyłącznie do wierzytelności nowej.

W rubryce IV uwidocznic należy dokument, dotyczący nowej pożyczki wraz z oznaczeniem „dokument dłużny“ („zapis długu“) lub „dokument przelewu“ i podać zarazem dzień jego wystawienia. W rubryce V wymienić się ma termin do umorzenia nowej pożyczki (§ 2, l. 2, ustawy), w dokumencie dłużnym lub w dokumencie przelewu wyraźnie wymieniony i to bez względu na ewentualne zastrzeżenia, o których mowa w §ie 5, ustępie 1, ustawy.

W rubryce VI musi być uwidocznione, czy cel nowej pożyczki, przeznaczonej do umorzenia dawniejszej wierzytelności (§ 1, l. 3. ustawy), podany jest w samym dokumencie dłużnym, czy też w wystawionej przed wykreśleniem prawa zastawu dla dawniejszej wierzytelności deklaracji dłużnika hipotecznego, przechowanej w zakładzie przeprowadzającym konwersję; w tym ostatnim wypadku podać należy datę deklaracji. Przy konwersjach przez przelew, wypełnienie tej rubryki, rozumie się, odpada.

W rubryce VII powołać należy rezolucję sądową, zezwalającą na wpisanie prawa zastawu dla nowej pożyczki, podając sąd hipoteczny, datę i liczbę tej rezolucji.

Jeżeli przy sposobności zaciągnięcia nowej pożyczki, oprócz dotychczasowego dłużnika hipotecznego, jeszcze nowy dłużnik w stosunek dłużny wstępuje, to okoliczność tę uwidocznic należy w rubryce VIII, podając imię i nazwisko i miejsce zamieszkania tego nowego dłużnika.

Szczególne uwagi co do wypadków §u 2, l. 1, lit. b) ustawy.

Rubryki IX i X zawierać mają wzmiankę tak co do dawniejszej, jak i co do nowej wierzytelności, czy są one spłacalne w ratach umorzających, następnie, czy mogą być przez wierzyciela wypowiedziane lub nie. Przy konwersjach, przeprowadzanych przez regulaminowo urządzone kasy oszczędności i przez zbiorowe kasy sieroce, zaniechać można co do nowej wierzytelności wypełniania rubryki X.

Rubrykę XI (oznaczenie dawnego wierzyciela) ma się tylko wtenczas wypełnić, jeżeli dotychczasowym wierzycielem był zakład hipoteczny po myśli §u 8, ustępu 2, rozporządzenia wykonawczego, regulaminowo urządzona kasa oszczędności, zakład ubezpieczenia albo zbiorowa kasa sieroca; w tych wypadkach podać należy nazwę i siedzibę tego zakładu.

Rubrykę XII (zastrzeżenia co do wypowiedzenia dawnej wierzytelności podług § 5 ustawy) wypełnić należy tylko w tym razie, jeżeli dotychczasowym wierzycielem jest zakład hipoteczny (§ 8, ustęp 2, rozporządzenia wykonawczego) albo też zakład ubezpieczenia; celem wypełnienia tej rubryki wystarczy podać dotyczące paragrafy, artykuły i t. p. tych postanowień statutów lub obowiązujących zakład przez władzę zatwierdzonych i ogłoszonych przepisów regulaminowych albo organizacyjnych, na których umówione zastrzeżenia się opierają. Zastrzeżeń zwrotu, wzmiankowanych w §ie 8, ustępie 1, rozporządzenia wykonawczego, nie bierze się przy wypełnianiu tej rubryki w rachubę.

Daty, które pod względem roszczenia do ulg w opłatach §§ów 2 i 4 ustawy mają znaczenie, nie zawierają się jednak w powyższych rubrykach, mogą być na odwrotnej stronie karty wkładowej zanotowane.

Karta wkładowa do wzoru A.

Liczba bieżąca

A. Dawniejsza wierzytelność.**B. Nowa wierzytelność.****I. Kwota: a) wierzytelności, b) kaucyi na zabezpieczenie należności pobocznych:**

	a)	b)		a)	b)
1.
2.
3.
.....

II. Wysokość stopy odsetkowej i innych stale powtarzających się świadczeń (§ 2, l. 1 i § 3 ust.):

ad 1.
ad 2.
ad 3.
.....

III. Obciążone realności

(przy hipotekach zbiorowych wykaz główny):

ad 1.
ad 2.
ad 3.
.....

**IV. Dzień wystawienia dokumentu dłużnego (§ 2 ust.)
albo dokumentu przelewu (§ 4 ust.):****V. Termin do umorzenia nowej pożyczki
(§ 2, l. 2 ust.):****VI. Cel konwersyi (§ 2, l. 3 ust.)
jest podany w
dokumencie dłużnym**

dodatkowej deklaracyi z dnia

**VII. Rezolucya sądowa dotycząca wpisu prawa
zastawu dla nowej pożyczki:****VIII. Przystąpienie nowego dłużnika:**

Tylko w wypadkach §u 2, l. 1, lit. b, należy jeszcze wypełnić:

IX. Umarzalność:

ad 1.
ad 2.
ad 3.
.....

X. Wypowiadalność:

ad 1.
ad 2.
ad 3.
.....

XI. Oznaczenie dawnego wierzyciela:

ad 1.	
ad 2.	
ad 3.	
.....	

XII. Zastrzeżenia co do wypowiedzenia dawnej wierzytelności podług §u 5.

ad 1.	
ad 2.	
ad 3.	
.....	

Wzór B.

Zakład przeprowadzający konwersję

Wykaz sumaryczny

przeprowadzonych w czasie od 1. stycznia do 30. czerwca
1. lipca do 31. grudnia roku . . . konwersyi wierzy-
 telności hipotecznych, przy których podniesiono roszczenia do ulg w opłatach, przyzna-
 nych w §§ach 2 i 4 ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49:

Rodzaj konwersyi	Ilość konwersyi	Suma skonwertowanych kwot kapitału	
		K	h
z co najmniej $\frac{1}{4}$ procentowem obniżeniem stopy odsetkowej (§ 2, l. 1. <i>lit. a</i> ustawy)			
inne konwersye (§ 2, l. 1. <i>lit. b</i> ustawy)			
Ogólna suma			

Wskazówki do wypełniania formularza.

W nagłówku podać należy nazwę i siedzibę zakładu przeprowadzającego konwersję.

W wykazie uwidocznić należy sumarycznie przedsięwzięte przez zakład w każdym półroczu (od 1. stycznia do 30. czerwca i od 1. lipca do 31. grudnia) konwersye, przy których podniesiono roszczenia do ulg przyznanych ustawą z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49.

Miesiące kalendarzowy, na który pewna oznaczona czynność konwersyjna przypada, oznacza się według dnia wystawienia dokumentu dłużnego na nową pożyczkę, względnie według dnia wystawienia dokumentu przelewu.

Wykaz wypełniać należy odrębnie co do takich konwersyi, w których następuje co najmniej $\frac{1}{4}$ procentowe obniżenie stopy odsetkowej (§ 2, l. 1. *lit. a* ustawy), odrębnie zaś co do innych konwersyi (§ 2, l. 1. *lit. b* ustawy).

W kolumnie prostopadłej z nagłówkiem „Ilość konwersyi“ podać należy liczbę przedsięwziętych w dotyczącem półroczu konwersyi wspomnianego rodzaju, odrębnie dla każdego z obu wyżej wymienionych rodzajów. Przytem uważa się zbiorową konwersję kilku wierzytelności hipotecznych, dokonaną przez zaciągnięcie jednej nowej pożyczki hipotecznej, za jedną konwersję.

W następnej prostopadłej kolumnie ma się podać sumę skonwertowanych w ten sposób kwot kapitału również odrębnie dla każdej z oznaczonych grup. Kaucyi na zabezpieczenie należności pobocznych nie bierze się przytem w rachubę.